

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenkint kétszer: vasárnap és esütörtökön.

Hirdetések és előzetések fölvetének s egyes számok kaphatók helyben: Muzsik és Parties könyv- és könyvnyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohánytözséjében, valamint hirdetések s nyilvántári közlemények egy a fővárosi mint a külföldi összes hirdetési irodákban. — Egy szám 10 kr. (Féltés 5 kr.)

Szerkesztési iroda és kiadóhatal:

Sötét-szemes-utca sarkán, Holender-lele házában, haván minden a lap szellemi részét illető közlemény, az előzetések és hirdetések is küldendők

Hármanhatvan lezártaknak fordítások a. kéziratok nem adatként vissza.

Szerkesztővel értekezhetni: d. e. 11 órád 12-ig és d. u. 3-ól 5 óráig

ELŐFIZETÉSI DÍJ.	
Helyben békésen előfizető	8 frt.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „
Videkre postán küldve:	
Egész évre	9 frt. — kr.
Fél évre	4 „ 50 kr.
Negyed évre	2 „ 25 kr.
Naptáriknak helyben:	
Egész évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „
Negyed évre	1 „ 50 „
Naptáriknak vidéken:	
Egész évre	7 frt. — kr.
Fél évre	3 „ 50 „
Negyed évre	1 „ 75 „

Mi bülzik Dániában?

Már bizon kell látnunk, hogy nagyon alkalmatlanok vagyunk a bácskai megyeboldogítóknak, s hogy ok tiszta szívből kívánják bennünket a poklok mélyesége fenekére...

De igaz is! Mikor az ember olyan kényelmesen el lehetne s a nagy közönség egyebet se tudna meg az újságból, mint hogy „Ó méltósága a főispán pár napra Budapestre ment.“

Ellenben, hogy ez az átkozott „Z. és V.“ is itt van, bizon még kitelik tőle, hogy belüti orrát a megyei rémségen rejtegett titkokban s elárulja azt, a mit pedig legtöbb embernek áit érdekben eltussolni.

A szegény, jámbor megyei bizottság oly áhítottal elhalgattja, mikor fő és alispán dísekesznek, hogy meglátogattak ez s ama hivatalokat s mindent rendben találtak, sohasé is jutna eszébe kétkedni abban... Áldott egy rendszerető megye ez. Nincs a világon olyan fő-s oly leküszöretes alispán, mint Bácskában. A ki pedig daczára mindennek, ellenzésekedik, — hát az — no bizonyosan — érdekből tesz. Így okosodik a jámbor megyei bizottság, hanem egy szép napon azután kezébe fog akadni a „Z. és V.“ s elolvassza kissé komolyabban ezikeit, — be fogja látni, hogy nem ellenzéki viselkedet, nem ünérdek, nem titkos ambíció stb., hanem egyedül az igazságszeretlet

diktálja tollukba azt, hogy: „Valami bülzik Dániában!“

De mi? fogja kérdeni a nemes megyei bizottság.

Az itt a kérdések kérdése. Feleletet reá, hadd adjon minden értelmes okos ember önmagának.

Ma — azonban, magunk se fogunk a részletekbe becsátkozni. Nem pedig azért, mert bár van annyi adat a közünkben, a mennyi szükséges ama tény bebizonyítására, hogy e megyében a leglelkismeretlenebb slendriánság uralkodik, s a kormány érdekek olykor egy egész községet tönkre juttatnak, de ezidejűleg annyi nincs, a mennyi elégséges volna rámutathatni a **egynekre!** Isten és tussmethodus segedelmelel annyi adatot tñn soha se is fogunk beszerezhetni, — de legalább törekszünk utána.

Tudja-e azt a p. t. megyei bizottság hogy Bácskában a jegyzok s szolgabírák milyen basa uralmat gyakorolnak a szegény nép felett?

Ah! azt tudjuk, — fogják rá felelni, e megyei mamelukok, — ez régi nóta. No hát legyen egy új nóta is.

Tudja-e azt p. t. megyei bizottság, hogy Bács-Bobrogh megye árszazékének tisztakezsége az utóbbi időben — bár-csak a kulizsak mögött, — nagy kérdés tárgyává tétetett?

Igaz ugyan, hogy a megyei közgyűlés a fő-és alispán e dolgról rémsé-

gesen halgatott, — de azért e titok kiszivárgott, s ma már uton-utfélen lehet hallani holmi fegyelmi eljárásról, hülden kezelés, jogtalan kiutalványozás s más efféléiről, a mit konkrét alakban delogy újságon el az uszályhordó fő megyei lapú. A közönség csak tapogatózik a homályban, Suttognak, mötognak s titkolóznak.

A megye fő-és alispánja nagy gondot visel arra, hogy a szennyest titokban mossa.

De hát mire való akkor a p. t. megyei bizottság? Annak csak éljeneni szabad? Mért nem áll elő az a főispán, a ki megvizsgált egy pár szolgabírói hivatal, s állítogal mindenütt rendet talált, azzal is, hogy a megyei árszazéknek a következő esetek merültek föl. miért is a fegyelmi vizsgálatot elrendeltem...

Kinek áll érdekében elrejtetni, eltitkolni a visszaélest?

Vagy talán kéz kezét mos?

Legalább az ó-sztapári földvétel ügye ezt bizonyítja.

Az ó-sztapári földvétel ugye is ezirra dolog. Erről se tud a megyei bizottság semmit.

Mi ugyan utána járunk e dolognak is, s annak idején ez is részletezni fogjuk, — de egyelőre elmondhatunk annyit, a mennyi száraz ténynek bevállik, a mennyiből eleget konkludálhatunk. Az eset vázlatlag a következő:

A kincstár eladja egy nagyobb területű földkomplexust nyilvános árverésen s midon már X. közég megvette sebbel-lobbal utóajánlatot tesz Ó-Sztapár község s 50000 frttal többet ígér. Az ó-sztapári bíró s egy-két irányadó embere a községnek e földet ez idejű bérlői.

A megye sebbel-lobbal rendkívüli közgyűlést tart, s jóváhagyja a vételt, pedig Ó-Sztapárnak pénze nincs.

Ó-Sztapár köleson után lát, 800000 frt kell fölvenni s 40 év alatt letérlesztenie. Belátja, hogy a teher, melyet vállalra vet, nagyon nehéz.

Hogy adósságait törlesztthesse, föl kell mondania a régi bérlőknek, s előnyösebb bérleteket kell kötnie.

Jól van! De a bérlet-felmondás ismét a megyei jóváhagyás alá kerül, s a megyei közgyűlés nem engedi meg a községnek, hogy a bérletet felmondja.

S kinek ne jutna eszébe az operete-couplet, hogy mikor azt mondja:

„S ha kéréd, hogy miért?
Hát csak azért!“

Vessük oda szárazon a tényeket. A vételt egy megyei alügyész eszközte s 10,000 frtokat szóval, **tiizezer forintot** kötött ki magának, (melyből egyébiránt még per is lesz.)

Ó-Sztapár község ellenlézi képviselőre szavazott. Az ó-sztapári érdekeltek bérlők egyike maga a bíró.

Miért vétetett meg az a föld?

A „Zombor és Vidék“ tárczája.

Menyasszony-humhoz.

— 1884. október 12-én. —

Letétem a fátyolt... megtöröm a szemem, Vérem után búmat is sirba temetem. Nem is jó testvér az a kinek nem ér fel Evérence gyászra vere örömevel.

Ó csak még egy perczig... hadd mondjak le róla. Kegyelt adóját leltem hadd lerója, Veg „isten-hozád“-om fülébe hadd sugom, — Így — és most szivemén én menyasszony-humom!

Szivemre... melyben a testvéri szeretet, Mint a sebes folyam, a mely nedret vesztett. Ha kishélt néd ánya, nagyolt néd át árja, Hajóknak jobban dsagd vitorlájá, — Így — és most szivemén én menyasszony-humom!

Ó miket beszéltek? — Örömet a gyászal Összezerzeten! a lelkeim nem átal, — Bunnak forrásból vigasztog meritek. Eszemet sötét, de kívívok a színek...

Ez a sors munkája... reuszeretlen munka, — Alkot szeszélyesen... rombol össze-vissza, — Haragosa en is — békejohann nyujtom: — Üdvözöllek téged én menyasszony-humom!

Vegyük, a mint van, s ne mörögünk a multon Üdvözöllek téged én menyasszony-humom!

No, hát... fény derül rám, — eloszlott a homály, Érzem csak a sebet, de talán már nem fáj, — Örömem, örömlök néd nemde te is mondod? Nemde csak szíved okosan választott?

Ember e a talpán, hogy jó szemmel nézed? Szereted — és vajjon szeret-e ő téged? Úgy észreol szivem... oly jó esnek tudnom... Mind egy... utóköllek én menyasszony-humom!

Nem kélen... én hinné akartok a sorshán, Ha mélyen leaszott, emojlen föl mostán, Kikélt megittatta kesera poharást Jussanak a jóból szülök ok adja át!

Saéld boldogságom óde verőfőnt? E yszer, ó csak egyszer tejjünk hintse szét? S így isten áldása édes otthonunkon: — Üdvözöllek téged én menyasszony-humom!

Amaranth.

A dr. Margalics-ünnepély, vagy a koronás érdemkereszt föltűzése.

Végre — ott lóg, a fekete kabátban, a sziv tájkáén.

Mi? — fogja kérdeni a nyajas olvasó, De nem, ezt senki se fogja kérdeni, ezt tud ja mindenki, vagy legalább tudnia kell mindeneknek.

Igen! ama hir, melyet a hivatalos lap utján az országos s megyei lapok egyaránt hoztak, nem volt kacsna, nem volt sajtóhiba, — dr. Margalics Ede ur, megkapta a kor-

nás érdemkeresztet. Megkapta, vannak rá szemtanúk. A megilletésés honfű hév egy szempillantatra volt ez. Egy csoport ünneplés-éger, fölzenelt talak között, egy méltóságtejes alak, egy búszkén kidüllesztett mell, és — egy skatulya.

Egyzserre csak egy kéz mélyed a nadrágzsobba, s megosztékli magát mélyen. A pillanat ünnepléressége nőttön-nó. A szemek odamerednek ama kéz felé. Mit akarhat az a kéz ott a szobban? Egy főispáni kéz, mélyen a szobban.

A nap kibukkan a telhök mögül s rózsás sugirai körül övezik az ünneplétfű magasztos arcát. Ez alkalmat a főispán megragadja s a szabadon levő kézzel kinyitja a skatulyát s abból előveszi a koronás arany érdemkeresztet.

A sphaerák közül zengő khorus halk dallama hallzik le:

„Tessék it az érem
Fényes, mint a nap
Nagyágát nem igen dicserém
Hisz látja a ki nem vak“

Még egy percz s a Méltósága Sándor Béla főispán kegyes ajkai megszólalnak: — Erdemlel jutalmát imé vedd s tedd el!

A kereszt csakhamar odakerül, a hol lógni van hivata, — dr. Margalics ur melére. Megjegyezzük, hogy ez ünnepléfényt emelte az is, hogy egyszersmind a zombori új elemi iskolát Főjér apát plébanos fölzeneltte.

Csak uszápn egy maradt rejtély előtrúnk. Vajjon mit tartogathatott a főispán ur a szobában, miáltal a kereszt föltűzetett?

És még egy: hogy a hodságihak nem menesztettek egy tisztelőt küldöttségét. Vagy talán azt hitték, hogy a kereszt felneve Hódásghon fog végbemenni? Vajjon miért hitték azt?

Vannak emberek, a kik nem akarják elismerni az érdemet...

Vannak, a kik a közügyekért soha semmit se tesznek...

Vannak, a kik nem tudják, mit tesz a közügyekért lelkesülni...

Azok irigyelni fogják dr. Margalics Ede urat, s nem fogják elismerni nagy embernek.

Mi nem tartozunk azok közé.

Dr. Margalics Ede ur, kinek a koronás arany érdemkereszettel való fölidsítetése fönnébb esetetülk, — egyike ama férfiaknak, a kik első szempillantatra tán kicsik lennek tetszenek, de mélyebb szemügyrevétel alkalmával meggyőződünk arról, hogy a kis termet, nagy lelket rejt magában.

Ha kell diszbanquette rendezni méltóságos uraknak, ha kell fogadni az ipargróft, ha kell női iparkiallást rendezni, ha kell a megye kormány egészegetér inni, ha kell egy mindenes, a ki lófút, tesz vez — alkot, rombol és terem, — akkor Bács-Bobrogh vármegyé körületkint s csak egyetlen len dr. Margalics Ede le. Ó az, a ki mindig, mindentűl mindenben, mindenkor mindenfelekép üdvösen közreműködik.

Ha kell: föloldozza újszákját, s ha nem kell: föloldozza nappalát, s egyébiránt áldoz mind a hazáért, a melynek legzes-több érdemei összeforrnak szive lüktetésével.

Ritka pillanat az, midón a gyarló emberek, a kik önöz haszonlées köztűt sem-

Az árvalányhaj.

(Folytatás.)

Édes Istenem! oszlasi el a bumát, agodalmaimat, és nyujtsd fel a remény biztatóságát. Te, ki annyi méltatlannak a kérését meghallgattad már, hallaszd meg az én forró imámat is, és add, hogy visszajöjjenek Igy esengett magában, mialatt gyenge szive a földiek öl egészen az égéig emelkedett. Mert, ha a földön nem találunk új fájó sebeinkre, ugy az ég gyógyító balzsamért eszedünk.

Szegény Rózsika, mennyit szenvedett csak egy napon is keresztül! Most tudta csak hogy mi az arvaság — igazán, és mint a párja vesztett kis madár zokogó keblére sü-rü könyört hulatott, bánatos égének két ragyogó csillagból.

A nap utolsó fénye szinaranyból kötött koszorút a zokogó leány fájdalomtól kipirosult arczára; azután halványulni, homályosodni kezdett, küzdve a mindinkább sürsödő fellegekkel, míg végre le ukott a láthatáron, maga után hagyva az alkonyat titkoszerű fátyolát.

Rózsika ott ült az eperfa sötét lombjai alatt, bágyaitan hajtva le fejt összekulcsolt kezeire, míg könyektől ázott szemai messze a poros kocsi út felé irántultak, mintha valami edes képet kerestek volna ott.

Ez alatt az ég nvajas pásztora is fel-tűnt az ég ragyogó csillagai között, és fehér, ezüst fényel öntötte be az egész falut. A terebélyes eperfa böhöngtató lombjai között is átszökött a rezgő fénye, és oly szépen csö-kolgtatta a bús leány halovány arcát, mint

az edes anya csecsemő gyermekét. Oly biz-tató, oly reményteljes volt e rezgő fény, mintha csak hallható tündéri nyelven azt monda volna: „Ne sirj, ne búsulj, hisz hol-nap már visszaszajó a kedvesed, és akkor újra kedleddre szoríthatod.

„Jójj inkább utánam, jöjj be a szobá-ba, és fekdűj le puha, fehér ágynadra.”

És a leánya mintha megértette volna e tündéri nyelvet, követte tanácsát, és még egy utolsó jó tekintetet vetve a messze-ségbe, — lassu léptekkel bement a házba, hol a jó anya szelid arcával találkozott, ki, mint a kőből mondja, — ily esengő szavakkal illette gyermekét:

„Ily soká, fiacskám, mért vagy ébren? Vette ágvad puha melegen: Kis kacsdő összetett zsepen, Imádkozd edes gyermekem.”

Rózsika lefeküdt, és újból, mint újból elmondá esdő imáját az álmatlan, hosszú ójszakán.

Másnap amint fölébredt, rendbe szed-vén a hízát, — kiment az udvarra, hogy meglekötse, vajlon nem látja-e jönni a vár-va-várt kedveseket. A mint kint állott és a szürke ország út felé tekintett, egyszerre csak szokatlan zsigab jötték meg fileit, mely kertők végéből hangzott a vékony deszkakerítésnél. Mily nagy volt azonban öröme, mildn a ház népének ünnepzása között fels-merte Ferkó kedves hangját? Mint a villám egy szökessel ott termett Rózi is a pítvar ajtóban, és kedvese nyakába borulva, hosszú, edes csókban forrott össze remegő ajkai Ferkó ajakával.

Leírhatlan volt a viszontlátás edes örö-me, mely Ferkó megszabadulása alkalmával elföltötte a dagadó kebleket.

Legnagyobb volt azonban Rózsika örö-me, kinek lelkét már a kétségbeesés sötét árnyékai környékezték.

O njoncztól, jászottól, nevetett és csokra csókot halmozott, mert megszabadult kedre-se, mert megszabadult vélegetnye.

O megszabadul, kiváltotta edes apja a bankók hosszú sorával örökre de nem úrvolt ez Söröséknél, hol az öreg gyampaa szomorú szívvel egyedül tért vissza a dö-zogzó székkel. Jancsint ott fogták a ka-szárnyában, s folekűdtették a regemet zaszórára.

Hej! néhány év előtt még nem gondol-ta azt, hogy szive a zaszólónak fog örök bü-seget esküdni. Nem gondolta azt, hogy ti zenék esténdőt kiszakítanak árva életéből, és elviszik őt tengerre, tengerrel szárazra és újból a tengerre, hogy körbcsókoló hullámai-tól ismerje meg a viz hatalmát.

Ezt ő almodni sem mertte. Annál lesújtóbb volt rá nézve most a szomorú való.

Edes gyámszűnői otthon sokszor meg-sírárták, mert nem tudták elfelejteni, nemes jó szívet. Ilvenkor azután Rózsika sem al-hatta meg, hogy Ferkója mellett ne szenteljen egy pár csillogó könyvet örökre fo-gadott árva testvéreért, kit a sors oly távol ragadott el körököl, hogy még a madár sem hozhat hírt róla.

Hej! csak mégis igaza van annak a nóának, mely az mondja:

„Már minálunk verbuválnak erővel, Elfogják a szegény legény kóttéll, A gazdának öt-hat hát nem bintják A szegénynek, ha egy van is, —elfogják.”

Jancsi ben maradt, s míg egy pár na-előtt is a szelid ég tekintett le rá Rózsika nagy kék szeméből, addig most az óriási kaszárnya kormos falai vetettek rá tjesztő zord tekinteteket.

Hogy mily különbség volt e ket-ko között? — azt csak az ő szomorú szíve tudta volna megmondani!

A viszontlátás edes örömei és a búsa-kodás szivszagató fájdalom lassanként el-röpültek himes szárnyaikon, hogy újabb örömeknek és újabb fájdalomnak adjanak helyet.

Rózsika lassanként kitérülte szívéből azt a halvány képet, melyet most már a tá-vol kék homálya fedett ködszerű fátyolal, és csak egyet vésett be hullámzó keblének szerelmi keretébe, és ez: Ferkó volt.

Ő volt testvére, kedvese, jegyese és minden a világon!

Csak az öreg Sörösék nem tudták so-ká elfelejteni Jancsi jó szívét és gyönyörű alakját, melyben büszkeségüket találták egy-koron. Vigasztalódás is azzal, hogy a ra-gyogó ég milliárd csillagai között tán Jan-csina is jutott egy, s ez fogja őt őrangyal-ként vezérelni majd nehézkes útján, és egy-szer majd ép úgy, haza fele vezetendi, mint a hogyan elvezette őt hazulról messze, a tenger partra, az idegen föld mohos szikláira.

Csakhogy soká, nagyon soká fordul majd meg körüljában az a vezér csillag!

(Folyt. köv.)

Felolvas szerkesztő és kiadó-laptulajdonos:

MÜLLER GYULA.

Hirdetések.

Ruganyos butorszállító kocsi.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására juttatni hogy a helyi igényekhez képest egy minden komforttal ellátott s az időjárás minden nemei ellen védett tetőzött

ruganyos butorszállító kocsit

készítettem, mely már mai naptól fogva a n. é. közönség rendelkezősére áll.

A szállítást — mint eddig — ugy ezentul is a legutányo-sabb árban fogom eszközölni.

3-3

Tisztelettel

Spiter Bernát.

Szabadkézből eladás.

Elköltözésem folytán jutányos áron eladom: szobabutorai-mat, zongora-, hintó-, szánkó-, kocsik-, lovak- és szer-számokat. Eladom továbbá gazdasági felszerelvényeimet is, a m.: 25 eke, 2 magtakaró, 1 repavető, 3 szekér, 2 henger, 50 pár járom, 20 tézsla, 2 szeszkavágó, 1 daráló, 1 szatatisztító (Tri-ur), 2 morzsológép, 2 szélrosta, 1 hárnas ekét st.

Megjegyzendő, hogy mindezeknek nagyobb része igen jó kar-ban van, majdnem teljesen új.

3-4

ROHEIM N.

GRANICHSTÄDTEN TESTVÉREK

es. és kir. udvari ékszerészek

Budapestről, Kristóf-tér 2. szám, ajánlják dusan felszerelt

RAKTÁRUKAT

mindememű

arany, ezüst, ékszer és zsebórákban.

Az áruhelyiség:

3. SZ. a „Vadászkürt” szállodában 3. SZ.

A II-^{IK} KINCSEM SORSJÁTÉK TEKVEZETE

főnyeremény 50.000 forint oszt. ért.

MÁSODIK FŐNYEREMÉNY 20.000 frt.

HARMADIK FŐNYEREMÉNY 10000 ft.

A kisorsolás 1885. év február hó 20-án eszközöltetik 20 százalék levonása mellett minden nyeremény készpénzben fizet-tetik ki.

A sorsolási jegyzékek legközebben 2 nap-pal a befejezett sorshuzat után küldetnek szét. A nyeremények, a sorsolási jegy-zékek megjelenése után a nyero sorsje-gyek elemutatójának azonnal fognak ki-szolgáltatni.

TOVÁBBA:	
1	nyeremény á frt 5000
1	" " " 3000
2	" " " 2000 4000
3	" " " 1000 3000
4	" " " 500 2000
6	" " " 250 1500
10	" " " 200 2000
20	" " " 100 2000
50	" " " 50 2500
100	" " " 20 2000
800	" " " 16 8000
9000	" " " 5 45000
Összesen 10,000 nyeremény.	

Eredeti sorsjegyek á 1 frt, kaphatók lapunk kiadóhiv.-ban